

KIS HÍR LAP

„NE FECSEGJETEK!”

rajtok
B. C.
almát,
voná-

ljátok
ajz, a

r 6. sz.

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

I. — A barna-szoknyás leányka.

(Folytatás.)

„KÖSZÖNÖM“, felelt Matild, „én ma már ebédeltem; szeretném, ha szabad volna itt maradnom a kertben.“

„Milyen kiállhatatlan!“ szólt Esztike, mialatt az ebédhez siettünk.

„De milyen!“ szóltam én. „És milyen csunya neve van: „Matild!“; otthon bizonyosan Tildi-nek hívták.“

„Én csak attól félek, hogy majd a mi szobánkban fognak neki helyet adni“, szólt Eszti. „Tudod, üres az ágy, mely a Milié volt.“

Matild nem a mi szobánkban kapott helyett s így nem is láttuk a délutáni lecke-óráig; ekkor bejött a tanterembe és mellém ült le. Láttam szemén, hogy sirt, mióta az intézetben volt; én elhúzódtam tőle, a mit bizony nagyon helytelenül tettem, jól tudom; de olyan kiállhatatlannak tűnt föl előttem vörös kezével, göndör hajával és azzal a csunya barna szoknyával; most persze már nem gondolnék ezekkel, és nagyon meg is bántam, hogy akkor olyan rossz voltam iránta.

Francia lecke volt, a mademoiselle olvasott és nekünk helyes írással utána kellett írunk; láttam, hogy Matild egy szót sem ír, bizonyosan azért, mert eddig még soha sem hallott született francziát, s így nem értette a mademoiselle szavait. Mikor

én kerültem a növeldebe és először voltam francia leczkén, én sem értettem egy szót sem; hanem mellettem ült Esztike, kivel mindjárt megszerettük egymást és ő vagy leírta helyettem, vagy megsugta, hogy kell írni. De én annyira nem szenvedhettem szegény Matildot, hogy rá sem néztem, ámbár észrevettem, hogy nem érti, mit mond a mademoiselle.

Mikor vége volt az irásnak, a mademoiselle elővette mindegyikünk irását, hogy megvizsgálja; mikor Matildé jutott kezébe, felkiáltott „Comme n t! hiszen itt egy szó sincs! Miért nem írt Matild kisasszony?“

„Mert nem értettem, a mit olvasott,“ felelt Matild.

„Nem értette, mit olvastam? És még azt mondja, hogy már két év óta tanul francziául? Ugyan derék mestere lehetett! Bizonyosan valami ostoba falusi tanító, a ki nem járt tovább a debreczeni pusztáknál.“

„Nem ostoba ember volt, a ki tanított,“ felelt Matild, „hanem igen jó, okos ember“ — — —

„Óh képzelem“, szólt a mademoiselle; „olyan, a ki maga sem értette, a mit tanított.“

„Talán én voltam a hibás, hogy rosszul tanultam,“ szólt Matild, „de kérem mademoiselle, ne szóljon így tanítómról, mert kedves jó atyám tanított és annyit fáradozott velem“ . . . és Matild újból zokogni kezdett.

„A sirás nem ér semmit. Menjen szobájába kisasszony! Nem szenved-

hetem, hogy valaki így felelgessen nekem.“

Igy aztán szegény Matildotnem szerették sem a tanárok, sem a zongora- és nyelvmesterek, sem a leányok. Pedig, ha most visszagondolok reá, eszembe jut, mennyire igyekezett mindent megtanulni; aztán mindig azt a kiállhatatlan barna szoknyát hordta, haját pedig göndörítette, mert, — úgy mondta, — otthon hozzászokott.

„És vasárnap is azt a barna ruhát viseite?“ szölt közbe Fánika.

„Nem,“ felelt Ilka. „Volt egy fekete selyem ruhája, de az is olyan furesa volt, mintha nem egy szövetből csinálták volna. A leányok legalább ráfogták, hogy többféle szövetből volt összeszedve.“

„És aztán boszantottátok szegény Matildot?“ kérdé Károly.

„Mindig bántották szegényt“, felelt Ilka, „különösen Eszti és én. Oh! de szinte fáj, ha rá gondolok, még most is haragszom magamra. Hanem egyet elmondok, mert az elbeszélésemhez tartozik. — Emlékeztek, már mondtam, hogy Matild egy kicsinyke sárga könyvből olvasgatott azon napon, midőn megérkezett; később is mindig e könyvecskét forgatta, éjjelre pedig vánkosa alá rejtette s reggel és este mindig olvasta. Egyszer kérdeztük, miféle könyv az? De nem felelt s gyorsan zsebébe rejté a könyvet. Erre nagyon kíváncsiak lettünk s Esztike meg én mindenféle terveket csináltunk, hogy tudhatnók meg, mi van abban a könyvben? Végre egy napon a lecke-óra alatt

Eszti épen Matild mellett ült, s látta, hogy a kis sárga könyv félig kicsuszott ennek zsebéből; ekkor vigyázva kihuzta és saját zsebébe dugta. Ezt nagyon rosszul tette Esztike, jól tudom és később ő maga is megbánta és sokat búsult miatta.

Mikor lecke után a kertbe mentünk, Eszti egy lugasba hívott és mutatta nekem a könyvet. Ez egy igen egyszerű kis imakönyv volt, zsoltárokkal és imádsággal s alig ért az egész husz krajezárt. Hanem az első lapon körülbelöl e szavak voltak írva: „Kedves leányomnak, Matildnak, születésnapjára; szerető atyja Tamás.“ Alatta pedig Matild irásával: „Drága jó atyám utolsó ajándéka súlyos betegsége előtt.“

„De most már mit csináljunk ezzel a könyvvel?“ kérdeztem Esztikét.

„Eldugjuk abba az odvas nagy fába, tudod, ott a kert végén, és ha Matild majd azt hiszi, hogy meg sem találja többé, akkor visszaadjuk neki.“

Én ráálltam s így eldugtuk a könyvet a fa-oduba és nem szöltünk egy szót sem senkinek.

Szegény Matild egészen kétségbeesett, mikor elvesztettnek gondolá a kis könyvet. Összekutatta az egész házat, udvart, kertet s Eszti vagy én még mondogattuk neki, hogy itt vagy ott keresse, s ekkor újra kezdte, hanem persze hiába. Este pedig olyan szomorú volt, sirt és halkán zokogva mondogatta magának: „Oh kedves atyám, bár csak itt volnál mellettem!“

AZ OKOS KUTYÁCSKA. (lásd 122. l.)

„A REPÜLŐ FECSKE.“ (lásd 123. l.)

Ugy fájt nekem, mikor ezt láttam. Eszti is bánni kezdte gonosz csinyünket s elhatároztuk, hogy másnap korán reggel leszaladunk a kertbe és visszaadjuk Matildnak a könyvet.

De reggel valami közbejött s nem mehettünk le; aztán leezkénk volt s mire ennek vége lett, nagyon esett az eső, s nem volt szabad a kertbe mennünk.

„Majd kimegyünk délután, addig elmulik az eső“, szolt Eszti és ebben meg is kellett nyugodnunk, mert ugy sem volt szabad a kertbe mennünk. Matild pedig folyvást kereste a könyvet, de ekkor nem is remélte, hogy megtalálja, mert azt hitte, hogy sétaközben az utcán vesztette el.

(Folytatása következik.)

A KIA KÜLSŐ UTÁN ITÉL.

GIZIKE igen kedves, jó leányka volt; nem csak szép volt, de nyájas, jószívű és szelid is, és szorgalmasan tanult. Hanem, volt egy igen nagy hibája; mindent csak a külső látszat után ítelt meg.

Egészen kicsinyke korától kezdve ugy hozzászokott ahhoz, hogy körülte minden csinos, fényes és divatos legyen, hogy a ki nem öltözött divatos, drága ruhába, arról azt hitte, hogy az mind vagy koldus, vagy haszontalan ember.

Egy napon Gizike anyja szobájába lépett, s ott egy öreg asszonyt pillantott meg, kinek nagyon régi divatu

kalapja volt, ruhája is egészen egyszerű és még keztyűje sem volt finom bőrből, hanem csak olyan kötött valami. Mindamellet is akárki rögtön ráismerhetett, hogy ez uri asszonyság, a ki azonban már öregebb, hogysen kedve volna mindig a bolondos divatok szerint öltözni. Hanem Gizike erre nem gondolt, csak egy pillantást vetett rá és azt hitte, hogy ez valami szegény asszony ki kéregetni jött. Gizike nagyon jó szívvel birt s ezért hamar odaszaladt asztalkájához, melyben tartogatá pénzét, mit szüleitől mulatságra kapott; kivett tehát néhány hatost, odaadta az öreg asszonynak és így szolt hozzá: „Fogja, jó asszony, ezért vehet magának ebédre valót.“ Azután pedig, attól tartva, hogy az öreg asszony nagyon hálálkodni fog, hamar kiosont a szobából.

A másik szobában találkozott anyjával s így szolt hozzá:

„Kedves mama, egy szegény öreg asszony van itt, olyan régi kopott ruha van rajta, és én — —“

„No's, mit csináltál?“ kérdé anyja.

„Adtam neki egy pár hatost.“

„És mit felelt?“

„Azt nem igen tudom, mert mindjárt kiszaladtam.“

Gizike anyja roppantul nevetni kezdett. „Oh, te szeles kis leány! Mikor fogod már megtanulni, hogy nem szabad a külső látszat után itélni!“ szolt és ismét nagyon nevetett.

Gizike sejteni kezdte, hogy megint valami furcsát követett el, elpirult és

akadozva szólt: „Igen... kedves mama... de hiszen...“

„Igen,“ szólt anyja „az a régi divatu ruhás asszonyság nem más mint Völgyi báróné, ki minden esztendőben sok ezer forintot osztogat szét a szegények között. Jöszte csak velem hozzá“ s ezzel megfogta Gizi kezét. Gizike huzódott visszafelé, de hiába, egy percz múlva már megint ott állt „a szegény öreg asszony“ előtt, kit most már persze egészen más szemmel nézett.

„Oh, itt van a kis leány, a ki csak a külsőről itél!“ szólt az öreg asszonyság. „Ne tegye ezt, kedvesem, mert igen sokszor fog csalatkozni. És most mit tegyek ezekkel a hatosokkal? Odaadjam a szegényeknek?“

„Igen, igen! kérem!“ szólt Gizike fülíg pirulva s aztán, mihelyt szerét tehetette, kifutott a szobából.

Hanem ez még sem használt neki.

Egy napon, midőn Gizike nagyon jól megtanulta leczkáját, atyja így szólt hozzá: „Gyere, Gizikém! Könyvesszekerényemben van néhány szép és mulattató könyv, ezekből választhatsz egyet magadnak, ha jövő héten megint ilyen jól fogsz tanulni. Most nézd meg a könyveket és válaszs, jövő héten aztán neked adom.“

Gizike nagyon megörült, megölelte atyját és szaladt vele a könyvek felé; de még alig pillantott végig ezeken, szemébe tünt egy nagy kék kötésű, aranyozott könyv és Gizike, a nélkül hogy perczig gondolkodott volna, rá-

mutatott és szólt: „Ezt kérem, kedves atyam!“

Atyja komolyan rázta fejét. „Gizikém! már megint csak így hirtelen a külső után itélsz!“

„Nem, nem, kedves atyám!“ szólt Gizi kissé pirulva. „Majd máskor választok.“ — Hanem ezt hiába mondta, mert most már mindig csak a kék kötésű, aranyos nagy könyv volt eszében.

A hét elmult, Gizike nagyon jól tanult s mindig az aranyos könyvvel álmodott, melyet jutalmul bizonyosan meg fog kapni. Elmondta barátnőinek, milyen pompás könyvet kap ajándékba.

Végre megérkezett a nap, melyen a könyvet kellett kapnia s atyja reggel kérdezte: „No's, Gizikém, választottál már magadnak a könyvek közül?“

„Oh igen, kedves atyám!“ szólt Gizike határozottan. „Azt a nagy kék könyvet kérem.“

„Igen? Jól van, legyen a tied“, felelt atyja kissé elkomolyodva. „Délután megkapod, hívd magadhoz néhány jó barátnédát és más gyermekeket is egy kis ozsonnára, hogy mulassatok.“

Alig várhatta Gizike, hogy a nap muljék s itt legyen már a délután s ezzel a vig játszótársak és a szép aranyos kék könyv. Előre örült már a kellemes délutánnak, s összejárta a kertet, kikereste a helyet hol fognak játszani, hol fogják a nagy könyvet nézegetni, azután pedig jóízűen ozsonnázni.

A gyermekek végre egymásután megjöttek és összegyültek egyik szobában, hova Gizike atyja is közzéjük lépett. Hogy dobogott Gizike szive! „Gyermekek“, szolt atyja, „azért hivatunk meg, hogy lássátok, milyen jutalmat kap Gizike szorgalmas tanulásáért. Ő maga választotta ki a sok szép könyv közül s így bizonyosan meg lesz elégedve vele. Jöjj közelebb

Gizikém, ezt választottad pusztán a külső látszat után, meg sem néztél mi van benne; most tehát neked adom.“

Gizike ujjongva odaugrott s feltartotta kezeit s atyja átadta neki. — —

Oh jaj! de hát mi ez? Gizike, a mint kezébe vette a saját maga által választott jutalmat, úgy megijedt tőle, hogy leejtette és az nagyot koppant a

Mikor az öreg varju még fiatal varjucska volt. (lásd 21. l.)

földön. Valjon mi volt? Semmi más, mint egy darab deszka, melynek könyvformája volt s kékre volt festve és megaranyozva. Szegény Gizike! Eleintén elpirult s mikor a többi gyermek nagyon nevette, sirni kezdett és elbűt játszó társai elől.

Később aztán előjött megint s a játék és ozsonna kissé elfeledtették

vele a szégyent, melyet vallott. Hanem a lezke használt is neki; jövöre aztán nem ítelt többé oly könnyelműen, hanem mindent jól megnézett, megvizsgált előbb s a mit nem értett, azt megkérdezte szüleitől és tanítóitól, mert hogy a külső látszat sokszor mennyire megcsal, azt saját kárán tapasztalta. —

A HÁROM KOLDUS.

SANTA Muki, öreg varjú
Bénán jöttél meg a harezbul.
A lábad biczeg nagyon
Hej, be rossz dolgod nagyon.

A kalapod ütött kopott,
Szalát hagyja a kaputod.
Oh, a szánandó alak!
Mindakét szemére vak.

Be határba, határbul ki:
Igy utaz a szegény Muki.
S ki pórázon vezérli:
Az e kicsi egér, ni!

Innen, onnan kalapjába
Be-behull egy réz krajezárka.
S hogy nőjön a nyereség
A tyuk hozzá szegődék.

„Jó emberek, közel távol!”
— Siralmasan így kodácsol —
„Piczula nem a világ,
Adjatok egy piczulát!”

AZ OKOS KUTYÁCSKA.

(Képpel a 116. l.)

BIZONYOSAN kevesen vannak köztetek, akik olvasóim, kik ne szeretnétek a szép, szelid házi állatot: a hű és okos kutyát. Sajnálni való is az olyan ember, a ki nem érti meg az ilyen állat hű ragaszkodását. Hogy örül a kutya, ha gazdája valahonnan hazaérkezik, hogy igyekszik neki hizelegni, kezeit csókolni, vagy legalább lábaihoz feküdni! Akár ritka fajta dog vagy selyemszörű eb, akár közönséges alföldi komondor, — mind egyforma hűséggel követi gazdája minden mozdulatát, s ugrádozik örömeiben, ha elkísérheti utra vagy sétára, és ragaszkodása nem függ attól, hogy jól tartják; sok szegény kutya eltűri az éhséget, verést, de azért nem engedi magát semmi által sem máshova csalatni, és ha erővel elviszik, visszaszökik régi urához, kitől a legrosszabb bánást is türelmesen elszenvedí.

De a kutya nem csak igen hű és ragaszkodó állat, hanem nagyon okos is, miről számtalan példát lehetne felhozni. Sok ember köszönheti hű kutyájának, hogy vízbe nem fult, vagy rablók meg nem ölték; udvart, jószágot is lelkiismeretesen megőriz a hű házi eb. Ezenkívül pedig mindenfélére meg lehet tanítani, és sokszor úgy látszik, mintha a kutya valószággal gondolkozni tudna. Képünk egy ilyen okos kutyát mutat, melyről következő nevezetes történetet beszélnek:

Londonban, abban a roppant városban, hol még az emberek is alig tudnak eligazodni az utcák tömkelegében. élt nem régen egy híres állatorvos, Kent. Ehez egyszer jött egy uri hölgy s kocsi-jából egy esinos kutyácskát vittek fel az orvoshoz. A kutyának egyik lába el volt törve. Az orvos bekötözte, saztán néhány hétig, míg a kutya egészen meg nem gyógyult, ott tartotta a maga udvarában. Mikor pedig már egészen meggyógyult a

kutya, az orvos egy reggel gyalog elsétált vele azon asszonyághoz, a kié volt s ott hagyta.

Ezután két esztendeig nem látta az orvos a kutyát. Egy reggel azonban, mikor épen távozni készült hazulról, ajtajában lát egy szép kutyát, mely hízve közeledett hozzá; az orvos mindjárt ráismert.

„No, Rutt, mit keressz nálam? hogy jöttél ide?” szölt az orvos.

A kutya halkán nyöszörgött, felnézett okos szemével s egyik lábát fölemelte az orvos felé. Az orvos megfogta s észrevette, hogy egy hegyes szeg van a szegény állat talpában, mely miatt bizonynyal szörnyű fájdalmat szenvedett. Az orvos tehát bevitte a kutyát a szobába és kihuzta a szöveget; képzelhetni, hogy ez nagyon kínos dolog, de a kutya csendesen tartotta lábát, míg az orvos kihuzta a szöveget s aztán szépen bekötözgette a sebet.

Másnap reggel az orvos egy hirlapban hirdetményt látott, melyben Rutt gazdája nagy jutalmat ígért annak, a ki elveszett kutyáját visszahozza. Pedig Rutt, mint láttuk, nem veszett el, hanem jól tudta, hová megy. Mikor baja történt, alkalmasint így okoskodott az eszes kis állat: „Mikor el volt törve a lábam, az az ember meggyógyította; ő bizonyosan most is segít rajtam; korán reggel ellopózom hazulról és három lábon oda-sántikálok, hogy otthon találjam.” És ezt meg is tette s megint egészségesen tért haza. Ebben pedig nem csak az csodálatos, hogy a kutya így emlékezett az orvosra, a ki egyszer segített rajta: hanem az is, hogy oly roppant városban, minő London, meg tudta találni; az orvos egészen más városrészben lakott s a kutya csak egyszer tette meg gyalog az utat, mikor két esztendő előtt az orvos már meggyógyította hazakisérte.

„A

AMERIKAI
európai
néptö

közül mo
az európa
ják őket,
nak. Az
„fehér em
diánok k
szépnek.

Mint
nél, ugy
kifejlődik
hogy az
földön va
az európa
mellett s

Kül
főnöke,
(mert az
nevők).
ravasz er
eset tört

A
erdőben
őzet. Ezt
totta eg
az erdő
a tüze.
jába —
nem vol
és európa
volna rá

Har
sebb esz
ki lehet
nézett s
az erdő
ment, m
s látva,
szegzett
valamit,
„É
keresek,

„A REPÜLŐ FECSKE.“

(Képpel a 117. l.)

A MERIKA északi vidéken, mielőtt az európaiak ott megtelepedtek, félvad néptörzsek, az indiánok laktak; ezek közül most már csak kevés törzs él, mert az európai emberek mindinkább kiszorítják őket, s az indiánok lassanként kihalnak. Az európaiakat nagyon gyűlölik s „fehér emberek“nek nevezik, mert az indiánok bőre rézvörös és ők ezt tartják szépnek.

Mint minden miveletlen, félvad nép-nél, úgy az indiánoknál is csodálatosan kifejlődik a látás, hallás és szaglás, úgy, hogy az ellenség nyomát megtalálja a földön vagy a fűben még akkor is, mikor az európai ember legfigyelmesebb kutatás mellett sem tudná fölfedezni.

Különösen híres volt egy indián törzs főnöke, kit „repülő fecské“-nek neveztek, (mert az indiánoknak tulajdonképen nincs nevök). Ez a főnök még igen eszes és ravasz ember is volt s egyszer következő eset történt vele:

A „repülő fecske“ vadászni volt az erdőben és nagy fáradsággal elejtett egy őzet. Ezt haza vitte kunyhójába, felakasztotta egy magas szegre és ismét kiment az erdőre, hogy száraz galyat szedjen a tűzre. De mire visszatért kunyhójába — az őz eltűnt. Körülnézett, de nem volt közel nyoma sem a tolvajnak és európai ember bizonyosan nem is akadt volna rá soha.

Hanem a „repülő fecske“ sokkal éle-
sebb eszü volt, hogysen oly könnyen ki lehetett volna fogni rajta. Kissé körül-
nézett s azután tetovázás nélkül ment az erdő felé a tolvaj után. Nem messze ment, midőn egy szomszédja szemközt jó s látva, hogy a „repülő fecske“ földre szegzett szemmel megy, mintha keresne valamit, kérdé: hová megy, mit keres?
„Én egy kis „fehér“ öreg embert keresek, a ki puskával s egy kis kutyá-

val erre járt. Ez egy gaz tolvaj, a ki ellopta kunyhómból őzemet, mig én az erdőben jártam.“

„Csakugyan találkoztam ilyen emberrel az imént.“ szolt a másik indiánus. „De hát mondd meg nekem, hogy tudod így leirni, ha nem láttad, és az erdőben voltál, mig ő ellopta az őzet?“

„Oh, látszik, hogy fiatal vagy még,“ szolt a „repülő fecske“ a kérdezőhöz. „Megmagyarázom neked. Tehát a szeg alatt, melyen az őz függött, több nagy kő volt: ha a tolvaj nem kicsiny termetű, nem lett volna szüksége kövekre felmászni, hogy elérje az őzet; hogy öreg, azt onnan tudom, mert nagyon kis léptekkel jár, és hogy fehér ember, azt onnan tudom, mert lába ujjai be vannak hajolva, az pedig nálunk tudod testvér, soha sincs. Hogy puskája rövid, azt láttam, a homokban, hova letette vagy leejtette. És így látod, könnyű volt leirnom a tolvajt.“

„Igen, de hát azt hogy tudod, hogy a kutya kicsiny?“

„Oh, hát mire való a szemem, ha nem láttam volna, hogy a kutya igen kis lépéseket tett, és kicsiny talpa volt? Ezt mind könnyű kitalálni.“

Az indián csakugyan rátalált a tolvajra és visszavette tőle őzpecsenyéjét. Európai ember, kinek nincs oly éles szeme, s nem vesz észre olyan apróságokat: soha sem találta volna meg.

A TULBUZGÓ EB.

E GYSZER egy kutya folyó mellett jár-
ván, látta, hogy ott egy mosóné fehér ruhát teritget szét. A kutya sokáig szagolgat és végre néhány ruhadarabot szájába kapva, sáron, poron keresztül haza vitte. Kitűnt, hogy ezek gazdájának fehérműi voltak, melyeket mosásba adott, de a kutya azt hitte, hogy ellopták s tulságos buzgalmában visszahozta.

HOLDFÉNY.

F EJE-ALJA puha párna —
 Így fekszik a kis beteg.
 A holdfény a kis szobába
 Oly szeliden berezeg.

Méla csend ül a szobában —
 Nincsen nesz, nincs semmi zaj.
 Csak az óra ketyegése
 És — az anyai sohaj.

Oh, az áldott anya, a kis
 Nyoszolya szélén viraszt:
 Vajh! gyógyul-e kis szülöttje?...
 Vajh! talál-e majd vigaszt?..

NAPFÉNY.

H ÁL' az ének, az a kék szem
 Felsugárzik újlag.
 Cseng a gyermek vidám szava —
 Ujong, dalol és kaczag.

Szőke fürtivel a napfény
 Játsozozik, enyeleg.
 Arcza piros mint a rózsza
 S mint az alma oly kerek.

Jó kis nénye karjan röpdes
 A virágzó kertbe' kint.
 Oh te édes gyermek! — csakhogy
 Egészséges vagy megint!

J
 N
 M
 T
 Mit
 A tar
 Köny
 Olyat
 „Jobb

MÉG EGY ÉVVEL KÉSŐBB.

INNEN-ONNAN kis Ilon
 Már serdülő hajadon.
 Töpreng tünődik a kis lány,
 Mit hátán hord, a tarisznán.
 A tarisznycskán a melybe
 Könyv, irka, toll van elrejtve.
 Olyat gondol most Ilonka:
 „Jobb hely nekem már a konyha!

Sütnék, főznék, öblögetnék,
 Édes anyámon segitnék!“
 — „De csak tanulj még leányom,
 Sütést, főzést még koránlom.
 Oly gyermek, mint te, bohó —
 Még konyhába nem való.
 Ne főzz, ne süss, ne szapulj,
 Csak te egyél még — s tanulj!“

A VÁNDOR FIU.*)

AZ UTFÉLEN vadalmafa,
Vándor fiu ül alatta
Fáradt szegény, de hogy' is ne
A nap oly melegen süt le.

Hazunnan együtt indult el
A patakkal és szellővel,
Mind a kettő véle van még,
Hogy biztassák, enyhítségük.

Most is lassan elringatják,
Szépen álmadozni hagyják,
S mind csak arról sugnak-bugnak,
A mit immár otthon hagytak.

Mit hagytak ott? szép vidéket.
Istenfélő, jámbor népet,
Kicsiny falut, magas tornyot,
Mellette egy házat, lombot.

Álmában újra otthon van:
És megáll künn a pitvarban
S úgy örvend, hogy a komondor
Farkat csóvál, reá mormol.

Kicsiny huga szólítja őt:
„Hoztál nekem piros kendőt?“
„Hoztam neked piros kendőt,
Nem is egyet, hanem kettőt.“

A vén cseléd csak elbámul,
De a fiu hozzá járul.

*) Irta Gyulai Pál, ki a „Kis Lap“
olvasóinak részére elbeszélést ír most. Az lesz
még csak a gyönyörű olvasmány! F. J.

„Hogy van, mint van Sári néni?“
S alig győzik egymást nézni.

Aztán belép a szobába,
Borul anyjának karjába,
„Édes anyám!“ „Édes fiam!“
S úgy meg sírnak-rínak szótlán.

Még mind alszik és mosolyog,
Szellő, patak még mind susog,
S a mit dalol a madárka:
Talán az ő édes álma.

„A VARGA.“

(Megfejtése a 3-dik számban közlött rim-
talányoknak.)

ALIG hogy megvirrad, ime már
A varga kezében ott az — ár.

S alig hogy az árt kezébe kapta
A sutból előkerül a — kapta.

Fényesre „dratvázva“ ottan áll
Az ablakban a szurkos — fonál.

S mert a varga: varga — és nem ács
Nála fő-szerszám a — kalapács.

Öltöget s jóízűen pipát szí
Foly a munka, megfeszül a — lábszij.

Czipőd talpát ha nyútték a rögek
Összetódják majd ezek a — szögek.

Ne mondjátok, hogy a varga lusta
Hisz nagyot szól markában a — musta.

S a mig kis csizmáddal nincsen készen
Ülvést ül a háromlábú — széken.

A HÁROM CZICZA MEG A KIGYÓ.

(Képpel a 128. l.)

HÁROM czicza egerészni
Elment a pinczébe.
Vártak, vártak, de hiába —
Csak nem jött egerke.

Egyszerre csak — nini, mi nesz?
Nem czinczog, de szíszzen . . .
Szörnyü, szörnyü! — kigyó biz ez —
Szaladj czicza, frissen!

Néz egymással farkas-szemet
Czicza meg a kigyó:
„Bocsánatot kérek szépen —“
A kigyó imigy szól —

„Egerészni jöttem én is —
De miután látom,
Hogy már vannak itten, tehát
Magamat ajánlom.“

S ezzel kicsuszsztant a kigyó —
Három czicza nézte.
Hogy megegye, egyiköknek
Sem jutott eszébe.

A cziczáknak kigyót vinni
Nem igen volt mersze.
De kis egérkével birni
Nagy vitézség — persze!

„NE FECSEGJETEK!“

(Képpel a czimlapon.)

HSITT! ha mondom,
Rontom, bontom!
Fiuk, ne fecsegjete! —
Ha mondja a kétszerkettő? —

Itt kezemben ez a vessző
Mindjárt kihajt, gyerekek!
Piros alma, csipős fajta,
Szurós körte terem rajta.
No csak jól vigyázzatok,
Ki ne hajtson rajtatok!“

Feri, szegény,
Csöndes legény,
Tanulna is szívesen.
Hej, de az a vásott gazfi,
Az a rosz csont, a Vad Laczi,
Nem maradhat csöndesen.
Mindig sugdos, váltig bugdos
Asztal alatt folyton rugdos.
Nem elég, hogy maga rest,
Rontja még a figyelmest.

Ugyan kérem
Igen szépen
Kedves tanító urat.
Ha Laczinak mitsem használ
Ott kezében az a nádszál
Melylyel rája most mutat:
Büntesse meg azzal, hogy a
Beszédes száját befogja.
Hogy ne jöjjön rajt ki szó —
S be ne menjen a cipő.

KI TUDJA EZT ELOLVASNI?

Akiesenmegszakításnélkülegymás-
utánfolyószavakközöttmegtaláljaahelyes-
megkülönböztetéstazvilágosjeletadjaan-
nakhoggyfigyelniésgondolkozni tudisszeret-
ésésépenugyszereti atanulságosjátékot-
mintajátszitanulást.

VALJON MILYEN NYELVEN VAN EZ?

*Ze nozib atzsit raygam neyleyn nav, ed
trem avtidrof kenzektevök nátusámyge a küteb
a nabkavazs: tréza kizstál kennegedi.*

Hát ebben a sorban mi a nevezetes?
„A SÁRI PAP IRÁSA.“

A HÁROM CIGYZA MEG A KIGYZÓ. (Lásd 127. l.)

Kiadott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
 Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.